

അബൂദർറൂൽ ഗിഹാരി (ﷺ)

ഗിഹാരി ഗോത്രക്കാരനായ അബൂദർറൂൽ വിജനമായ മരുഭൂമിയിലൂടെ ദീർഘയാത്ര ചെയ്ത് മക്കയിലെത്തി.

കഅബയിലെ വിഗ്രഹങ്ങളെ ആരാധിക്കാനെത്തിയ ഒരു തീർത്ഥാടകനെ പോലെ വേഷ പ്രച്ഛന്നനായി ആ വിദേശി പ്രവാചകനെക്കുറിച്ചു രഹസ്യമായി ചോദിച്ചിരുന്നു.

ആരുമറിയാതെ നബിയുടെ സദസ്സിൽ കേറി ചെന്നു ജാഹിലിയ്യാ രൂപത്തിൽ നബി(ﷺ)യെ അഭിവാദ്യം ചെയ്തു.

സത്യം പുൽകുവാനുള്ള ഉൽക്കടമായ അഭിനിവേശം നിമിത്തം ആ ദീർഘയാത്രയുടെ ക്ഷീണവും അവശതയും അദ്ദേഹം അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല.

അബൂദർറൂൽ നബി(ﷺ)യോട് പറഞ്ഞു:

“നിങ്ങളുടെ ആ കവിത ഒന്നു പാടി കേൾപ്പിക്കൂ.”

നബി(ﷺ) പറഞ്ഞു: “അത് കവിതയല്ല വുർആനാണ്.”

അബൂദർറൂൽ: എങ്കിൽ അതൊന്നു ഓതി കേൾപ്പിച്ചു തരൂ.

നബി (ﷺ) ഏതാനും സൂക്തങ്ങൾ ഓതി.

അബൂദർറൂൽ ഉച്ചത്തിൽ സാക്ഷ്യ വചനം മൊഴിഞ്ഞു:

“അശ്ഹദു അൻലാഇലാഹ ഇല്ലല്ലാ വഅശ്ഹദു അന്ന മുഹമ്മദൻ റസൂലുല്ലാഹ്”

അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു: നബിയെ, ഞാൻ ഇനി എന്തു വേണം?

നബി (ﷺ) പറഞ്ഞു: നീ നിന്റെ ജനതയിലേക്ക് മടങ്ങി പോവുക. എന്റെ കൽപന വരുന്നത് വരെ അവിടെ താമസിക്കുക.

അബൂദർറൂൽ(ﷺ) പറഞ്ഞു: എനിക്ക് മടങ്ങിപോകുന്നതിന് മുമ്പ് കഅബയിൽ ഈ കാര്യം മൊന്നു ഉച്ചത്തിൽ പ്രഖ്യാപിക്കണം.

അദ്ദേഹം കഅബയിൽ പോയി സാക്ഷ്യ വചനം ഉച്ചത്തിൽ വിളിച്ചു പറഞ്ഞു. അത് കേട്ട ശത്രുക്കൾ അദ്ദേഹത്തെ വളഞ്ഞു. കിരാതമായി ആക്രമിച്ചു. അദ്ദേഹം പ്രജ്ഞയറ്റു വീണു.

അബ്ബാസുബ്നു അബ്ദിൽ മുത്ലിബ് അവിടെ ഓടിയെത്തി. അവരെ തടഞ്ഞു. അദ്ദേഹം ഖുറൈശികളോട് പറഞ്ഞു: “ദേശാടനം ചെയ്തു കച്ചവടം നടത്തുന്നവരാണ് നിങ്ങൾ. ഇദ്ദേഹം ഗിഹാർ ഗോത്രക്കാരനാണ്. അവരുടെ നാട്ടിലൂടെയാണ് നിങ്ങളുടെ യാത്ര. ഇദ്ദേഹത്തെ ഇവിടെയിട്ടു ആക്രമിച്ചാൽ അവർ നിങ്ങളുടെ യാത്ര തടയും. കച്ചവടം മുടങ്ങും. നല്ലവണ്ണം ഓർത്തിട്ടു മതി!”

ആക്രമികൾ പിരിഞ്ഞുപോയി.

വർഷങ്ങൾക്കു ശേഷം. ഒരു ദിവസം നബി (ﷺ) മദീനയിൽ ഇരിരുകയായിരുന്നു. ഒരു മഹാപുരുഷാരം മദീനയിലേക്ക് ഘോഷയാത്രയായി വരുന്നത് അവർ കണ്ടു. ഒട്ടകപ്പുറത്തും കുതിരപ്പുറത്തും കാൽനടക്കാരുമായ ആബാലവൃദ്ധം ജനങ്ങൾ തക്ബീർ മുഴക്കിക്കൊണ്ടായിരുന്നു മദീനയെ സമീപിച്ചിരുന്നത്.

മക്കയിൽ ഏകനായി വന്ന് ഇസ്ലാംമതാശ്ശേഷിച്ചു മടങ്ങിയ അബൂദർറൂ (ﷺ) ആയിരുന്നു ആ സംഘത്തിന്റെ നേതാവ്!

മദീനയിലെ മുസ്ലിംകൾ സന്തോഷഭരിതരായി. നബി (ﷺ) അവരെ ആദരപൂർവ്വം സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ട് പറഞ്ഞു:

“ഗിഹാരികൾക്ക് അല്ലാഹു പൊറുത്തുകൊടുക്കട്ടെ..... അസ്ലം ജനതയ്ക്കു രക്ഷ നൽകട്ടെ.”

തബുക്കിലേക്ക് മുസ്ലിം സൈന്യം പുറപ്പെട്ടു. നബി (ﷺ) നേരിട്ടായിരുന്നു സൈന്യം നയിച്ചിരുന്നത്. ക്ലേശം നിറഞ്ഞ ഒരു യാത്രയായിരുന്നു അത്. അബൂദർറൂ (ﷺ) മെലിഞ്ഞു ഒട്ടിയ ഒരു ഒട്ടകപ്പുറത്തായിരുന്നു യാത്ര ചെയ്തിരുന്നത്. ഒട്ടകം മെല്ലെമെല്ലെ നടന്നു. അത് കൂടെക്കൂടെ ക്ഷീണിച്ചു. അദ്ദേഹം വളരെ പിന്നിലായി. കൂട്ടുകാർ അദ്ദേഹത്തെ ഉപേക്ഷിച്ചു മട്ടായി.

അബൂദർറൂ (ﷺ) വഴിമധ്യേ ഒട്ടകപ്പുറത്ത് നിന്നിറങ്ങി. ഭാഗ്യം ചുമലിലേറ്റി കാൽനടയായി യാത്ര തുടർന്നു.

രാത്രി നബി (ﷺ) യും കൂട്ടുകാരും യാത്ര നിർത്തി വിശ്രമിച്ചു. പുലർച്ചയോടെ വീണ്ടും യാത്ര തുടങ്ങാനുള്ള ഒരുക്കമായി. അങ്ങകലെ ഒരു കറുത്ത ബിന്ദുപോലെ ഒരാൾരൂപം കാൽനടയായി നടന്നുവരുന്നത് അവർ കണ്ടു.

അത് അബൂദർറൂ (ﷺ) ആയിരുന്നു.

ആ ധൈര്യശാലിയായ സാഹസികനെ നോക്കി നബി (ﷺ) പറഞ്ഞു:

“അല്ലാഹു അബൂദർറൂവിന് കരുണ ചെയ്യട്ടെ. ഏകനായി അദ്ദേഹം നടന്നു വരുന്നു. കൂട്ടുകാരില്ലാതെയായിരിക്കും അദ്ദേഹം മരിക്കുക. കൂട്ടുകാരില്ലാതെ ഉയിർത്തെഴുന്നേൽപ്പിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യും.”

ഒരിക്കൽ നബി (ﷺ) അദ്ദേഹത്തോടു പറഞ്ഞു: “അബൂദർറൂ, എനിക്കു ശേഷം പൊതുമുതൽ സ്വായത്തമാക്കുന്ന ഭരണാധികാരികൾ വന്നേക്കാം. എങ്കിൽ നീ എന്തു ചെയ്യും?”

അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: “ഞാൻ അവരെ എന്റെ വാളിന്നിരയാക്കും.”

നബി (ﷺ) പറഞ്ഞു: “അരുത്”

പരലോകത്തിൽ വെച്ച് നാം തമ്മിൽ കാണുന്നത് വരെ നീ ക്ഷമിക്കുക. അതാണ് നിനക്കുത്തമം.

അബൂദർറൂവിന്റെ ഭാവിജീവിതത്തെ ആ ഉപദേശം ശരിക്കും സ്വാധീനിച്ചു. പിൻക്കാല സംഭവങ്ങൾ അത് തെളിയിക്കുന്നു.

ഐഹികവിരക്തിപുണ്ടു ഒരു യോഗിവര്യനായിരുന്നു അബൂദർറു. സമ്പത്തിന്റെയും സമ്പന്നന്റെയും ശത്രുവായിരുന്നു അദ്ദേഹം. ഭരണാധികാരികളുടെയും കുബേരന്മാരുടെയും വീടുവീടാനന്തരം അദ്ദേഹം കയറിയിറങ്ങി. ഉയർന്ന് നിൽക്കുന്ന മണിമാളികകൾക്കും കുന്നുകൂടിയ സമ്പത്തിനുമെതിരെ അബൂദർറു (ﷺ) തന്റെ മുർച്ചയേറിയ നാവ്കൊണ്ടു പടപൊരുതി.

“സ്വർണ്ണവും വെള്ളിയും സംഭരിച്ചുവെച്ചവരോട് (നബിയേ) സന്തോഷവാർത്തയറിക്കുക. (അന്ത്യനാളിൽ) അത് തീയിൽപഴുപ്പിച്ചു അത് കൊണ്ട് അവരുടെ നെറ്റിയും പാർശ്വങ്ങളും ചൂടുവെക്കപ്പെടുന്നതാണ്.” എന്ന ഖുർആൻ സൂക്തമോതി അദ്ദേഹം എല്ലാവരെയും താക്കീതു ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു.

നബി (ﷺ) നിര്യാതനായി. അബൂബക്കറിന്റെയും ഉമറിന്റെയും ഭരണകാലം കഴിഞ്ഞു. നീതിയും സമ്പത്തും ഒരുപോലെ ഇസ്ലാമിക ലോകത്ത് നിറഞ്ഞൊഴുകി. ഉസ്മാൻ (ﷺ)ന്റെ ഭരണകാലത്ത് ചില അനർത്ഥങ്ങൾ തലപൊക്കാൻ തുടങ്ങി.

അന്ന് അബൂദർറു (ﷺ) സിറിയയിലേക്ക് പോയി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആഗമനമറിഞ്ഞ സിറിയക്കാർ അത്യധികം ആദരവോടെ അദ്ദേഹത്തെ എതിരേറ്റു. പ്രവാചകരുടെ അടുത്ത കൂട്ടാളിയാണല്ലോ. അവിടുത്തുകാർക്ക് അത് ഉത്സവപ്രീതി ജനിപ്പിച്ചു. സിറിയയിൽ അന്ന് മുആവിയ (ﷺ)യിരുന്ന ഗവർണ്ണർ.

അവിടെയും അദ്ദേഹം പ്രവർത്തിച്ചു. ആഡംബരപൂർണ്ണമായ ജീവിതം നയിക്കുന്നവരെ അബൂദർറു ചോദ്യം ചെയ്തു. അവരോട് അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു:

“ദൈവമാർഗത്തിൽ ചിലവഴിക്കാതെ സംഭരിച്ചുവെക്കുന്നവർക്ക് വേദനാജനകമായ ശിക്ഷയുണ്ടെന്ന ഖുർആന്റെ താക്കീത് നിങ്ങൾക്ക് അറിയില്ലേ?”

“ഒരുനാൾ നരകത്തീയിൽ അവ ചൂടുപിടിപ്പിക്കപ്പെടും. അവരുടെ മുതുകും പാർശ്വങ്ങളും നെറ്റിയും അത്കൊണ്ട് ചൂടുപിടിപ്പിക്കപ്പെടും. ഇതാ നിങ്ങൾക്ക്വേണ്ടി സംഭരിച്ചത് നിങ്ങൾ രുചിച്ചുകൊള്ളുവിൻ എന്ന് അവരോട് പറയപ്പെടുകയും ചെയ്യും.”

ഇത്തരം ആയത്തുകളൊന്നും നിങ്ങൾ ഖുർആനിൽ കണ്ടിട്ടില്ലേ?

അത്യാവശ്യത്തിലധികം കൈവശംവെച്ചു എല്ലാവരും അതു ദൈവമാർഗത്തിൽ കൈവെടിയണം. പൊതുജനങ്ങൾ അബൂദർറുവിന്റെ പ്രസംഗങ്ങളിൽ ആവേശഭരിതരായി. സിറിയയിൽ അത് നാശം വിതക്കുമോ എന്ന് മുആവിയ (ﷺ) ഭയപ്പെട്ടു. പക്ഷേ അബൂദർറുവിനെ എന്ത് ചെയ്യാൻ കഴിയും? അദ്ദേഹം ഖലീഫ ഉസ്മാൻ (ﷺ)ന് കത്തെഴുതി. “അബൂദർറു (ﷺ) സിറിയയിൽ നാശം വിതക്കുന്നുണ്ട്, അതുകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തെ മദീനയിലേക്ക് മടക്കിവിളിക്കണം.”

ഉസ്മാൻ(ﷺ)വോട് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: “എനിക്ക് നിങ്ങളുടെ സുഖസൗകര്യങ്ങളൊന്നും മാവശ്യമില്ല. വിജനമായ ഒരു സ്ഥലത്ത് ഏകാന്തനായി എന്നെ ജീവിക്കാൻ അനുവദി

ച്ചാൽ മതി.” ഖലീഫയുടെ അനുവാദപ്രകാരം അദ്ദേഹം റബ്ദയിൽ പോയി താമസമാക്കി. മദീനയുടെ അടുത്തുള്ള വിജനമായ ഒരു പ്രദേശമായിരുന്നു റബ്ദ.

തന്റെ ഗുരുവര്യനായ നബി(ﷺ)യെ കണ്ടുമുട്ടുന്നതുവരെ ക്ഷമിക്കാൻ തന്നെ അദ്ദേഹം തീരുമാനിച്ചു. സ്വസ്ഥനായി ജീവിതം നയിച്ചു.

മുസ്ലിം ഭരണകൂടത്തോടും നേതൃത്തോടും വെറുപ്പോ അവഗണനയോ അദ്ദേഹത്തിന്നുണ്ടായിരുന്നില്ല. നല്ല കുറും ഭക്തിയും പ്രകടിപ്പിച്ചു.

ഒരിക്കൽ കുഫയിൽനിന്ന് ഒരു നിവേദകസംഘം റബ്ദയിൽ വന്ന് അദ്ദേഹത്തെ സന്ദർശിച്ചു. ഖലീഫ ഉസ്മാനെതിരെ അവർക്ക് നേതൃത്വംകൊടുക്കാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടു.

അബൂദർറൂ (ﷺ) പറഞ്ഞു: “അല്ലാഹുവാണു് സത്യം, ഉസ്മാൻ എന്നെ ആ മലയുടെ മുകുളിൽ കൊണ്ടുപോയി ഒരു കുരിശ്നാട്ടി അതിന്മേൽ തറച്ചാലും ക്ഷമയും അനുസരണവും കൈക്കൊള്ളുന്നതാണു് നാളെ ദൈവസന്നിധിയിൽ എനിക്ക് ഉത്തമം.

തന്റെ കൂട്ടുകാരായ സഹാബിമാർ ഭരണനേതൃത്വം ഏറ്റെടുക്കുന്നത് അദ്ദേഹത്തിന് ഇഷ്ടമായിരുന്നില്ല. അദ്ദേഹം പറയുമായിരുന്നു:

“ഭരണാധികാരത്തെക്കുറിച്ച് നബി(ﷺ) ഇങ്ങനെ പറയുന്നത് ഞാൻ കേട്ടിട്ടുണ്ട്. അത് ഒരു അമാനത്താണ്. അതിന്റെ ബാധ്യതയും ഉത്തരവാദിത്വവും പാലിക്കാത്തവനെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം അത് അന്ത്യനാളിൽ നിന്ദ്യവും ദുഃഖജനകവുമായിത്തീരും.”

ഒരു ദിവസം അബൂമൂസൽ അൾഅരി (ﷺ) അദ്ദേഹത്തെ കണ്ടു.

അനന്ദാതികേരത്താൽ കൈവീശിക്കൊണ്ട് അദ്ദേഹം അടുത്തുചെന്നു പറഞ്ഞു:

സ്നേഹിതാ സ്വാഗതം!

അബൂദർറൂ (ﷺ) പറഞ്ഞു: “നീ എന്റെ സ്നേഹിതല്ല. നീ ഇന്ന് ഭരണാധികാരിയാണ്. ഞാൻ ഭരണാധികാരികളെ വെറുക്കുന്നു.”

ഒരിക്കൽ, പഴകി ജീർണ്ണിച്ച നീളൻകുപ്പായമണിഞ്ഞതുകണ്ട് ഒരു സ്നേഹിതൻ അദ്ദേഹത്തോട് ചോദിച്ചു: “നിങ്ങൾക്ക് ഇത് കൂടാതെ വസ്ത്രമില്ലേ? ഇത് കീറിപറിഞ്ഞിരിക്കുന്നല്ലോ!”

അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: “ഉണ്ടായിരുന്നു. അത് ഞാൻ മറ്റു ആവശ്യക്കാർക്ക് നൽകി.”

സ്നേഹിതൻ: “നിങ്ങൾക്ക്തന്നെ ആവശ്യമുണ്ടായിരിക്കെ മറ്റുള്ളവർക്ക് നൽകുകയോ”

അബൂദർറൂ: “എനിക്കോ? നോക്കൂ ഞാനിന്ന് എത്ര സൗഭാഗ്യവാനാണ്. ഇത് കൂടാതെ ജുമുഅക്കു ധരിക്കാൻ എനിക്ക് മറ്റൊരു വസ്ത്രം കൂടിയുണ്ട്. പാൽ കുടിക്കാൻ ഒരു ആടും വാഹനമായി ഒരു കഴുതയും. ഞാനിന്നത്ര അനുഗൃഹീതനാണ്.”

അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: എന്റെ പ്രിയങ്കരനായ സ്നേഹിതൻ (നബി) ഏഴുകാര്യങ്ങൾ എന്നോട് വസിയുത്ത് ചെയ്തിരുന്നു:

അഗതികളെ സ്നേഹിക്കുകയും സഹായിക്കുകയും ചെയ്യുക.

അന്യരോട് ഒന്നുതന്നെ ആവശ്യപ്പെടാതിരിക്കുക.

തന്നിൽതാഴെയുള്ളവരെ നോക്കി ജീവിക്കുക. വലിയവരെ കുറിച്ച് ചിന്തിക്കാതിരിക്കുക. കുടുംബബന്ധങ്ങൾ മെച്ചപ്പെടുത്തുക.

തിക്തമായാലും സത്യം പറയുക.

അല്ലാഹുവിന്റെ മാർഗത്തിൽ ഒരാളുടെ ആക്ഷേപം ഭയപ്പെടാതിരിക്കുക.

എപ്പോഴും 'ലാഹൗലവലാഖുവുത്ത ഇല്ലാബില്ല' എന്ന് പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുക.

വിജനമായ റബ്ദയിൽ, മരണപാരവശ്യത്തിൽ കഴിയുകയായിരുന്നു അബൂദർറ (ﷺ). കൂട്ടിന് ഒരു കുട്ടി മാത്രമുള്ള അബലനായ ഭാര്യ കണ്ണീർ വാർത്തു. അബൂദർറ (ﷺ) ചോദിച്ചു: “എന്തിനാണ് നീ കരയുന്നത്? മരണം എല്ലാവർക്കുമുള്ളതല്ലേ?”

അവർ പറഞ്ഞു: “അങ്ങ് മരിക്കുന്നു. കഫൻ ചെയ്യാൻ മതിയായ ഒരു തുണിപോലും ഇവിടെയില്ല! ഈ മരുഭൂമിയിൽ എനിക്ക് സഹായത്തിന് മറ്റൊരാളുമില്ല.”

നിസ്സംഗതാഭാവത്തിൽ അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: “നീ ഭയപ്പെടേണ്ട, ഞങ്ങൾ ഒരിക്കൽ നബി (ﷺ)യുടെ അടുത്ത് ഇരിക്കുകയായിരുന്നു. നബി (ﷺ) ഞങ്ങളോട് പറഞ്ഞു: നിങ്ങളിലൊരാൾ വിജനമായ ഒരു മരുഭൂമിയിൽവെച്ചായിരിക്കും മരണമടയുക. ഒരു സംഘം മുസ്ലിംകൾ അവിടെ യാദൃച്ഛികമായി എത്തിപ്പെടും. അവർ മയിൽ മറവുചെയ്യുകയും ചെയ്യും. അന്നു നബി(ﷺ)യുടെ സദസ്സിലുണ്ടായിരുന്ന എന്റെ മറ്റൊരാൾ കൂട്ടുകാരും നേരത്തെതന്നെ മരിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഇനി ഞാൻ മാത്രമേ അവശേഷിക്കുന്നുള്ളൂ. അതുകൊണ്ട് ഞാനിവിടെവെച്ചു മരിക്കും. എന്നെ മറവുചെയ്യാൻ ഇവിടെ ആളുകൾ വന്നെത്തുകയും ചെയ്യും!”

നബി (ﷺ)യുടെ പ്രവചനം സാക്ഷാൽക്കരിച്ചു. അബൂദർറ (ﷺ) അവിടെവെച്ചു അന്ത്യശ്വാസം വലിച്ചു.

അബ്ദുല്ലാഹിബ്നുമസ്ഊദി (ﷺ)ന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ ഒരു സംഘം ആളുകൾ യാദൃച്ഛികമായി അവിടെ എത്തി.

അവർ ആ മൃതദേഹമെടുത്തു മറവുചെയ്യുകയും ചെയ്തു.